

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

ringens Initiativ er iværksat, og hvis Omfang i de kommende Aar sikkert vil forøges adskilligt til Gavn og Nytte for Samfundet i en Krisetid som den nuværende.

N. Neergaard: Det er jo Skik her ved den afsluttende Behandling af Tillægsbevillingsloven, at der siges nogle særlige Bemærkninger om de finansielle Forhold. Imidlertid synes det i Aar, som om der fra Flertallets Side ikke skal tales om dette Emne, og jeg har for mit Vedkommende heller ikke meget paa Hjerte.

De Udtalelser, som vort Partis Formand er fremkommet med angaaende de politiske Forhold, hvorunder han ogsaa i høj Grad var inde paa de finansielle Forhold, kan jeg give min fuldkomne Tilslutning. Den Tale, hvormed den højtærede Statsminister søgte at imødegaa, hvad det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal havde sagt, er der ingen Tvivl om, at det ærede Medlem selv vil svare paa.

Den Tale, som Regeringspartierne politiske Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, holdt, frister mig heller ikke til ret mange Bemærkninger. Ganske vist var det ærede Medlem denne Gang som stedsse, naar han taler, inde paa en Revue over den finansielle Historie lige siden 1920, ja, somme Tider gaar det ærede Medlem endda længere tilbage. Men vi kender jo, hvad dette gaar ud paa, og jeg har for mit Vedkommende saa mangfoldige Gange haft Lejlighed til at imødegaa hele denne Betragtning, til at paavise det bundurigtige i den, at jeg ved denne Lejlighed skal afstaa derfra.

Det ærede Medlem ved fuldkommen lige saa godt som jeg og enhver anden, at de glimrende finansielle Resultater, som han lovpriser i saa høj Grad, og som de to socialdemokratiske Regeringer er kommet til, udelukkende skyldes det Arbejde, der er udført fra Forgængernes Side. Det er saa mange Gange paavist, og saa mange Gange er man blevet mig Svar skyldig, naar jeg har spurgt: Hvad er det da for nye finansielle Foranstaltninger i den ene eller den anden Retning, som har muliggjort de gode Resultater? Der er jo intet andet at pege tilbage paa end det opbyggende Arbejde, som er gjort fra Forgængernes Side.

Og nu siger man nok, at en god Pædagog skal ikke være bange for at gentage, men naar den gode Pædagog staar overfor en saa ulærvillig og tungnem Elev, som det ærede Medlem ved saa mange Lejligheder

har vist sig at være paa dette Spørgsmaals Omraade, saa maa han dog omsider give Ævret op, navnlig da jeg ved Finanslovsbehandlingen i Efteraaret havde Lejlighed til saa udførligt at komme ind paa hele dette Spørgsmaal.

Det ærede Medlem kom med forskellige andre Betragtninger, som jeg heller ikke skal ofre mange Ord paa. Han mente jo, at det havde været en rent ødelæggende Indflydelse, som Venstregeringerne havde øvet med Hensyn til Kommunernes Økonomi, og dér henholdt han sig udelukkende til den Virkning, som Nedsættelsen af Arbejdsløshedsunderstøttelsen havde haft. Hvis det ærede Medlem vil studere dette Spørgsmaal lidt nærmere, vil han se, at i de Aar, hvor disse Love særlig virkede, som han har taget Sigte paa, da var der en Nedgang i Kommunernes Skatteprocent, og det ærede Medlem vil ogsaa se, at Kommunerne har haft direkte Fordele i betydelig Grad af den Lovgivning, som er blevet øvet under Venstreministerierne.

Der er foreløbig ikke nogen Statsforanstaltning, som har været tilnærmelsesvis af saa stor Betydning for Kommunernes Økonomi som den Henvisning af Motorafgifterne til Kommunernes Vejarbejder, der begyndte under Venstreministeriet 1920—24, da Initiativet blev taget til dette, som saa fik en saa stærk yderligere Udvikling under det foregaaende Venstreministerium ved Loven af 1927. Det er henved 34 Mill. Kr., som paa Finansloven for 1931—32 er henvist til Kommunerne, foruden altsaa det, der gaar til de særlige Vejarbejder, som der for nylig blev talt om, og dette er en Foranstaltning, som baade i sin Oprindelse og i sin videre Udvikling aldeles overvejende skyldes Venstres Regeringer.

Dernæst maa bemærkes, at selve de Besparelserforanstaltninger, som blev gennemført af det foregaaende Venstreministerium, kom i meget høj Grad Kommunerne til gode. Det opstilles saaledes — og er blevet gjort ofte uden at have fundet nogen Modsigelse — at direkte sparede Kommunerne i Tilskud til forskellige sociale Foranstaltninger ca. 10½ Mill. Kr., og indirekte sparede Kommunerne et noget lignende Beløb, idet de, de socialdemokratiske styrede saavel som andre, skyndte sig med at tilegne sig de Lønreguleringer, som fandt Sted for Statstjenestemandenes Vedkommende. Hvor megen Besparelse dette har medført for Kommunerne, er det ikke muligt at gøre ganske nøjagtigt op, man har kun for Københavns Kommune en bestemt Opgørelse deraf. Alene Københavns